

U. K.s smukke Sal Lørdag Eftermiddag Kl. 2 $\frac{1}{2}$.

K. F. U. K.s Landsformand Frk. *Anna Roos*, fører Forsædet. Centralforeningens 25-Aarsfest begynder netop i Aften med et indledende Møde. Foreningens Repræsentanter fra hele Landet er allerede komne, og de sidder nu rundt om i den store, smukke Sal sammen med Kongresdeltagere fra alle Lande.

Med nogle faa Ord introducerer Frk. Roos hver enkelt Taler. Fru *Blauenfeldt*, Danmark, taler først. „Tal ikke for kort,“ hviskes der til hende. „Vi vil gerne høre noget om den Sag.“

Fru *Corbett Ashby* fra London er næste Taler. Det er Arbejdet som Undersøger for Menighedsplejen, der har givet hende et saa dybt Indblik i Nøden blandt Kvinder og Børn, i alle de paa Grund af Fattigdom og Umoralitet forsømte Hjem, at hun er bleven en ivrig Arbejder for Kvindens Stemmeret. Docent Frk. *Hilma Borelius* taler derefter paa svensk, og Dr. theol. Pastor *Anna Shaw* slutter med en ildfuld, meget personlig, paa sine Steder humoristisk, men dog dybt alvorlig Tale, der var Genstand for stærkt Bifald.

IV

Det er nu tredie Kongres, jeg har været med til. Overalt, baade i Holland, England og Sverig har jeg samtidig søgt Forbindelse med K. F. U. K. og de Mennesker, der arbejdede for Hedningemissionen, og jeg har alle Vegne indenfor disse Kredse fundet Venner, der har været mig ikke alene til stor Glæde, men ogsaa til største Gavn, baade personlig og for mit Arbejde for Hedningemissionen. I England og navnlig i Sverrig

var jeg allerede kendt, i Holland benyttede jeg det Sesam, der lukker endda højt op, saa snart man kommer til de ældre Missionsvenner, Provst *Vahls* Navn. Hvor megen Kærlighed har jeg ikke mødt baade her hiemme og i Udlandet for hans Skyld. Naar jeg da er kommet midt ind i Kredsen af mine egne, har det moret mig at komme med Kongresmærket paa Brystet for at se, hvilket Indtryk det vilde gøre paa dem.

I *Holland*, hvor jeg fandt K. F. U. K.s Horisont gennemgaaende meget snæver, saa man paa Forhaand med Forfærdelse paa dette Mærke. Inden jeg kom derned, havde jeg korresponderet med Landsformanden, en midaldrende Frøken fra en lille Provinsby. Paa det, at hun i mig personlig anerkendte en Søster i Herren, havde hun i K. F. U. K.s Blad anbefalet Hollands troende Kvinder at gaa hen og høre mig ved det Møde, ved hvilket Kvindestemmeretten søgtes belyst fra et kristeligt Synspunkt. Hun havde i sit Blad skrevet en hel Mængde smukt om denne Søster fra Danmark, der kom for at tale til sine hollandske Søstre, men — ikke med et Ord havde hun nævnt de andre 7 fra forskellige andre Lande, der ogsaa skulde tale. „Hvor kunde De dog saaledes helt forbigaa dem,“ sagde jeg senere til hende. „Dem kendte jeg ikke,“ svarede hun, „jeg kunde kun anbefale den, jeg havde Tillid til.“

Efter Mødet var jeg til Middag sammen med de ledende Kvinder i K. F. U. K. Hvor de spurgte, og hvor de var uvidende om denne Sag. Og jeg sad der. Kun et Aar havde jeg kendt denne Bevægelse. Jeg gøs ved Tanken om mit